

ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

FACTORS AFFECTING ON SELF- DISCIPLINE OF STUDENT

NAKHON PATHOM RAJABHAT UNIVERSITY

ดร.จันทิมา แสงเลิศอุทัย*

บทคัดย่อ

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง ระดับความมีวินัยในตนเองและปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองและระดับความมีวินัยในตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองกับความมีวินัยในตนเอง พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง พบว่า ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการตามลำดับ คือ ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา ร่วมกันเป็นตัวทำนายความมีวินัยในตนเอง โดยมีค่าประสิทธิภาพของการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.398 นั่นคือ ปัจจัยทั้ง 3 ด้าน สามารถทำนายความมีวินัยในตนเองในภาพรวมได้ร้อยละ 39.80 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Abstract

This research aimed to study the level factor of self-disciplines, level of self-discipline, and factors affecting self-discipline of Nakhon Pathom Rajabhat University students. The results of the research were as follows: the level of factors affecting students' self-discipline and level of self-discipline, as a whole, was at the high level. There was a relationship between factors affecting self-discipline and self-discipline with statistical significance. The level of relationship was at the moderate level. In addition, the analysis of factors affecting self-discipline revealed that the three factors selected into a model involving achievement motivation, relationship between the students and their peers, relationship between the students and their parents. These factors were a prediction of self-discipline with the co-efficient (R^2) = 0.398, that is, these three factors could predict 39.80 percent of self-discipline, as a whole, with statistical significance.

คำสำคัญ : วินัยในตนเอง, ปัจจัย

Key words: self-discipline, factors

บทนำ

การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญนั้นจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายๆ อย่าง และปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือ ทรัพยากรบุคคล ซึ่งนอกจากจะมีคุณสมบัติทางสติปัญญา ความรู้ความสามารถ ความเสียสละ คุณสมบัติที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือความมีวินัยของคนในชาติ การมีวินัยในตนเอง เป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของสังคม เพราะจะทำให้บุคคลอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสุข บุคคลควรได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้มีคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองดังนี้คือ การปฏิบัติตามระเบียบของสังคม มีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ ควบคุมอารมณ์และมีความอดทน (Ausubel. 1968: 459-460) ซึ่งสอดคล้องกับ อรรถวธน์ พาณิชบุรณพงศ์ (2542: 10) ที่กล่าวว่าวินัยในตนเองเป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองและพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดความสำนึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงาม

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าสถาบันการศึกษาจะประสบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน ทั้งในเรื่องของความไม่มีระเบียบวินัย ปฏิบัติตนตามใจตนเองมุ่งทำอะไรเฉพาะที่ตนถูกใจมากกว่าถูกต้อง ซึ่งอาจมีผลต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคมได้ สถาบันอุดมศึกษาซึ่งเป็นองค์กรที่สำคัญในการผลิตบัณฑิตออกไปสู่สังคม จึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาที่ต้องจบการศึกษาออกไปให้สอดคล้องกับความต้องการและค่านิยมของสังคม การเสริมสร้างวินัยในตนเองให้กับนักศึกษาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม เป็นสถาบันการศึกษาที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติงานงานสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ได้สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา ไม่เตรียมอุปกรณ์ในการเรียน หลังในเวลาเรียน แต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อยให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าการแสวงหาความรู้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา เพื่อนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
2. เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ความสำคัญของการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ได้ทราบปัจจัยและความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมและสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาของตนได้
3. ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรหรือรูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้กับนักศึกษาต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ที่ได้มาโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 511 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ 1 สํารวจจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาตรีปีการศึกษา 2551 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำแนกตามคณะ มีคณะเป็นชั้นภูมิ (strata)

ขั้นที่ 2 จากการดำเนินการตามขั้นที่ 1 ผู้วิจัยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 511 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้นเอง จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ประกอบด้วย ข้อมูลเพศ คณะ ระดับการศึกษา ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพของครอบครัว จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 29 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง จำนวน 23 ข้อ

การสร้างและการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง และความมีวินัยในตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง และความมีวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้ผู้ตอบประเมิน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ โดยข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ แต่ถ้าหากพบว่า ข้อใดมีค่า IOC น้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอคำแนะนำและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแอลฟา (α -coefficient) เท่ากับ 0.96

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 511 ฉบับ ไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ในการตอบ จากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดมาจัดระเบียบข้อมูล ลงรหัสและทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อคำนวณหาค่าสถิติดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามใช้ค่าร้อยละ

2. การวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองและระดับความมีวินัยในตนเอง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง ใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

2. ความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก

3. ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองกับความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยกวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม (X_1 ถึง X_4) กับความมีวินัยในตนเอง (Y_{tot}) พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำดังนี้ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($r = 0.55$) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ($r = 0.45$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ($r = 0.40$)
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา ($r = 0.39$)

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า ตัวแปรที่รับการคัดเลือกเข้าสมัครตามลำดับ คือ ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา ร่วมกันเป็นตัวทำนายความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า มีค่าประสิทธิภาพในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.398 นั่นคือ ปัจจัยทั้ง 3 ด้าน สามารถทำนายความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาพรวมได้ร้อยละ 39.80 โดยปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา สามารถทำนายความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า นักศึกษามีวินัยในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตตานันท์ ตีกุล (2547: 271) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีอยู่ในระดับสูงและงานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ (2550: 6) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตตรวจราชการที่ 4 พบว่า ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตตรวจราชการที่ 4 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษาในระดับปริญญาตรีและนักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับมัธยมปลายมีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบและรู้จักหน้าที่ของตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่แบนดูรา (Bandura, 1977: 16-22) กล่าวว่า จริยธรรมเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์สำหรับ

การประเมินความถูกต้องของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น เป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก จากแนวคิดนี้ จะเห็นได้ว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรีและนักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากประสบการณ์และการสังเกตจากบุคคลอื่นๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าสิ่งใดควรปฏิบัติสิ่งใดไม่ควร จึงก่อให้เกิดคุณลักษณะของความมีวินัยในตนเอง

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อนและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา ร่วมกันเป็นตัวทำนายความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ได้ร้อยละ 39.80 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรสิริ มั่นคง (2549: 4) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 องค์ประกอบได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองและนิสัยในการเรียนและผลงานวิจัยของ ทศนีย์ จิตต์ชื่นมัยชัย (2548: 3) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 องค์ประกอบได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา นิสัยในการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับสมาชิกในครอบครัวและลักษณะทางกายภาพของการเรียนและมะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547:

4) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนพานิชยการสุโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน นักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน นักศึกษากับเพื่อน ลักษณะทางกายภาพ ระดับการศึกษาและสาขาวิชา โดยตัวแปรดังกล่าวสามารถพยากรณ์การมีวินัยในตนเองของนักเรียนนักศึกษาได้ร้อยละ 32 ดังรายละเอียดในแต่ละปัจจัยดังนี้

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นความสัมพันธ์ทางบวก เป็นเพราะถ้านักศึกษาค้นได้มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก ความมีวินัยในตนเองก็จะอยู่ในระดับมากด้วย ในทางตรงข้ามถ้านักศึกษาค้นได้มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย ความมีวินัยในตนเองก็จะอยู่ในระดับน้อยด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ 28 ชนิดและในจำนวนนี้มีความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จรวมอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับเมอร์เรย์ (Murray.1964: 19) ที่ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเพียรพยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากและแมคเคลแลนด์ (McClelland and Other. 1953: 110-11) ที่ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือเมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลวได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม ดังนั้นจะเห็นได้ว่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะทำให้นักศึกษาเกิดความมุ่งมั่นที่จะทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตามที่นักศึกษาวางไว้ โดยใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ ซึ่งพิจารณาได้จาก ความพยายามมุ่งมั่น พุ่มเท ไม่ย่อท้อ แก้ปัญหาฟันฝ่าอุปสรรคของนักศึกษา

2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นความสัมพันธ์ทางบวก เป็นเพราะเพื่อนจะเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา หากนักศึกษาคบเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยเช่นไร นักศึกษาก็จะมีลักษณะนิสัยเช่นนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุชา จันทรเฒ (2544: 122) ที่ได้กล่าวถึงวัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อนไว้ว่า เพื่อนมีความหมายต่อบุคคลวัยนี้มากและมักจะเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียไม่ได้ ในการทำอะไรทุกอย่างมักต้องอาศัยเพื่อน มีอะไรมักจะเล่าให้เพื่อนฟังหรือขอความเห็นและปรับทุกข์ร้อนของตนมากกว่าจะหันไปหาพ่อแม่ เพราะสนุกสนานกว่าไม่ต้องระมัดระวังตัว ดังนั้นวัยรุ่นโดยทั่วไปจะมีความรักติดกลุ่ม ปัญหาจึงปรากฏเสมอว่าถ้าหากไปรวมกับกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีก็อาจจะนำไปในทางที่เสีย แม้เด็กบางคนจะไม่อยากทำอะไรที่ไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนพูดสับประมาทหรือกลั้วเพื่อนโกรธ จนต้องยอมปรับตนเข้าเป็นเพื่อน ก็อาจทำอะไรไม่ดีไปด้วยและสมพร พรหมจรรย์ (2540: 9) ได้กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกันด้านการเรียนและการคบเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียนและการเลือกคบเพื่อน ความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความสำเร็จในด้านการเรียนและการคบเพื่อน ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน จึงเป็นความสัมพันธ์ทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว เป็นความสัมพันธ์ที่มีผลต่อกันและเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและสามารถพิจารณาได้จาก การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การให้กำลังใจกัน การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการร่วมมือกัน ระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นความสัมพันธ์ทางบวก เป็นเพราะการที่นักศึกษารู้สึกว่าตนเองได้รับความรัก การดูแลอย่างดีในครอบครัว มีความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย มั่นใจในตนเองทำให้นักศึกษารู้ถึงคุณค่า

ในตนเอง การยอมรับ ความรัก ความหวัง ทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรม หรือการตอบสนองต่อความรัก ความไว้วางใจที่ได้รับจากผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับที่ จุไรักษ์ แสนวัง (2543: 36-37) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางครอบครัวเป็นความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสามัคคี บิดามารดาให้ความรักความห่วงใยอาหารในตัวลูกให้การดูแลเอาใจใส่อบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางที่ดีที่ถูกต้องแก่บุตร เป็นตัวอย่างที่ดียอมก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว ทำให้อุบัติเกิดความรักเคารพ บิดามารดา มีแต่ความสุขในการดำรงชีวิต แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวจะเป็นสิ่งที่สำคัญและส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากว่าวัยของนักศึกษาเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยรุ่น สู่วัยผู้ใหญ่ ทำให้นักศึกษามีความหวังต่อสถาบันครอบครัวเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้กับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนที่หลากหลาย เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกฝนตนเอง ได้รับฝึกซ้อม ได้แสดงความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาต่อไป

2. จากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาอยู่ในระดับมากและเป็นอันดับแรก ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรมีจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่สร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการแสดงความสามารถ ผลงาน หรือสิ่งที่ตนเองคิดว่ามีคุณค่า เพื่อเป็นการฝึกฝนและพัฒนาศักยภาพและความรับผิดชอบ ซึ่งจะนำไปสู่การส่งเสริมความมีวินัยในตนเองต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อหาวิธีการหรือแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งในระดับการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อุดมศึกษาและอาชีวศึกษา

2. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรหรือรูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้กับนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 ในเขตตรวจราชการที่ 4**. กรุงเทพฯ: กระทรวง.
- จิตตานันท์ ติกุล. (2547, กันยายน-ธันวาคม). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. *วิธีวิทยาการวิจัย*, 17(3), 271-285.
- จุไรักษ์ แสนวัง. (2543). **สาเหตุการประพฤติดีประเวณีวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักเรียน สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม**. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พรสิริ มั่นคง. (2549). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร**. ปรียญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มะลิวัลย์ พร้อมจิตร. (2547). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพานิชการ สุขโขทัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร**. ปรียญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี**. ปรียญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สินินาฏ สุทธจินดา. (2543). **การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร**. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2544). **จิตวิทยาเด็กเกร. พิมพ์ครั้งที่ 5 . กรุงเทพฯ: เกษมสัมพันธ์การพิมพ์.**
- อรรวรรณ พาณิขปฐมพงศ์. (2542). **การศึกษความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตตลิ่งชัน**. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ausubel, David P. (1968). **Education Psychology: A Cognitive View**. New York: Hoit, Rinehart Wnstone.
- Barakat, Ibtisam S. & Clark, Janet A. (2007). **Positive Discipline and Child Guidance**. Missouri-Columbia: MU Extenstion. University of Missouri-Columbia.
- Baumrind, Diana. (1996). The Discipline Controversy Revisited. **Family Relations**, 45(4), 405-414.
- Bandura, A., Ross, D., & Ross, S.A. (1963 A). Imitation of Film Mediated Aggressive Model. **Journal of Applied Behavior analysis**.
- Douglas, Emily.; & Murray A Straus. (2007). **Discipline by Parents and Child Psychopathology**. pp.1-2. International Handbook of Psychopathology and the Law. New York: Wiley.
- English, H.B. and A.C. English. (1968). **A Comprehensive Dictionary of Psychology and Psychoanalytical Term**. Long. New York: Green and Co.
- Kirby Deater-Deckard & Kenneth A. Dodge. (1997). Externalizing Behavior Problems and Discipline Revisited: Nonlinear Effects and Variation by Culture, Context, and Gender. **Psychological inquiry**, 8(3), 161-175.
- McClelland, David C. and Other. (1953). **The Achievement Motive**. New York: Appleton Century Croffs
- Murray, Henry H. (1964). **Motivation and Emotion**. Englewood Cliffs: Prentice Hall.
- Natalia Miranda Vieira. (2004). A Discipline in the making classic texts on restoration revisited. **City & Time**. 1(1), 1-5.
- Paul Odhiambo Oburu & Kerstin Palmerus. (2003). Parenting stress and self – report strategies of Kenyan caregiving grandmothers. **International Journal of Behavioral Development**, 27(6), 505-512.